

שרה ליבוביץ משוגעת לנואיבה. היא חיתה ועבדה שם יחד משנה

נואיבה אינה נביעות

מלבד זאת, הכל דומה. גם שעריה הברזל הלבנים, בצורת מניפה פרושה, לא הורחלפו. גם משרד הקבלה לא השתנה. שבע שנים מאז הפינוי, והזמן כאילו קפא.

אני מקווה שתיהנו, ברוכים הבאים למצריים, אומר פקיד הקבלה. ליבי התכווץ, נדהמתי לרגע. מה פתאום, מצריים? נביעות היא שלי! וכמעט חיבקתי בידדות ובגעגועים את המר"כזיה הישנה, המצחיקה, הסמוכה לכסאו של הפקיד. חודש אחר עברתי במרכזיה. וזה היה

ומרגיע, שהיה מה שמכונה "האווירה של נביעות", ליטף והשכיח גם את המ"וזה הזה.

מזה שמונה שנים לא הייתי כאן. שנה לפני הפינוי, בחגיגת המוני ומ"בולבל, עברתי בפעם האחרונה במיונון שעל החוף. ומאז נביעות היא חלום מתוק, רך, שהולך ומתנרף.

ופתאום: מציאות גמורה. אני כאן. השלט המודיע על כפרהנופש נוראיבה כתוב באנגלית ובערבית. בכניסה מיבנה קטן, וכתוכו חייל. אבל

כלביהסלוקי הרקים, השלדיים. הסירה הכחולה הנוטה על צידה. הבר וכסאות הקש, דלפקי הקבלה והמרכזיה המיון שנת הצמודה לכסאו של פקיד הקבלה. אף אותן הקופות הרושמות, שנקנו בחגיגות גדולה חמש שנים לפני הפינוי, ושהביאו נחת וגאוה לכל חבריהם שבו. בהתרגשות גדולה הם באו אז להציץ בקופות האלה, כאילו היו מטמון נדיר.

כל אלה נמצאים, צמודים למקום כי קשר חזק, כנראה ניצחי.

ובכל זאת, נואיבה שונה לחלוטין. החגיגות הזוהרות, הקרנבל התמידי, העליונות האינסופית — אלה נעלמו. את מקומם תופס כובד ראש מהורהר, מנומנם, שאין לו ולאכלוס עם נביעות.

זה לא שאז הכל היה מצחיק. צעירים מכל העולם נקבצו אל כפרהנופש הקיטני. אחרים ברחו מעבר משמים, מרכא, חיפשו בנביעות את השיכחה. לכן היו גם תקופות רעות, קשות, כמו זו שהביאה להתאבדותה של מוניק.

מוניק היתה צעירה רנית שהתאהבה בנביעות. היא התגיירה והפכה חלק מ"כפרהנופש, כמו הים, כמו החול. נאה וגאה, קצת קשוחה, קצת קשה. הי שמועות סיפרו שהיתה לה ילדות עגומה, שאין לה לאן לחזור.

ביום יקץ של 1978, אחרי הצהריים, הסתגרה מוניק בחדרה וירתה בראשה. היא מתה מיד.

התדהמה היתה כבדה, רובצת, מאיימת. אולם אותו ערפל חולמני

כמשך יותר משנה עברתי בכפרהנופש של נביעות. 15 חודשים במקום הקסום הזה. השבוע חזרתי לשם. ביקרתי בכל המקומות הוותיקים, וגם כאתרים החדשים שבנו המצרים. זה היה טיול של כאב, מלווה בהרבה תרגשות.

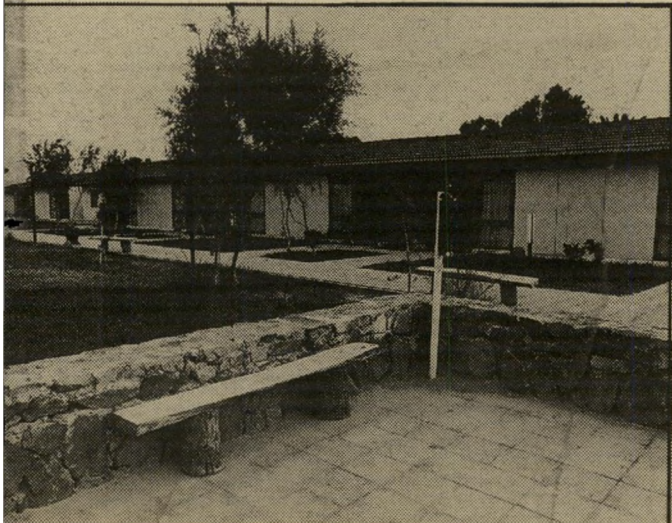
כפרהנופש: מנומם ומכופתר

לכאורה, דבר לא השתנה. כמעט כל מה שהיה — עדיין קיים.

כעצב, וזה הכי מרגיז, אין על מי לכעוס. כולם בסדר. יש חוזה שלום, וזה יופי. המצרים מכבדים אותי, כך שאם מאוד מתגעגעים, תמיד אפשר לבקר שם, בנואיבה.

אבל הלב, מה לעשות, לא אוהב פוליטיקות, גם כשהן קיימות למטרות שלום. את נביעות הוא אוהב הלב, את נביעות העתיקה, הנהנתנית, המכורשת, החושנית.

* הכתיב הוכון של השם הערבי: נוויבנו.

כפרהנופש עכשיו הכל ריק

שרה ליבוביץ בכניסה לכפר החניניות הזוהרת ועלמה